

ADOPTION OG SAMFUND

LANDSFORENINGEN AF ADOPTANTER

ÅRGANG 2, NOVEMBER 1978, NR. 7.

BESTYRELSEN

Formand:

Leif Ipsen,
Lindencborgvej 87, 9200 Aalborg SV.
Tlf. (08) 18 29 90.

Næstformand:

Erik Heine Nyfeldt
Venedigvej 11, 2300 København S.
Tlf. (01) 58 29 97.
Sommer: Valhallavej 13, Drysselbjerg, 4200 Slagelse.
Tlf. (03) 55 82 36.

Kasserer:

Benth Reno Larsen
Møgelbjergvej 74, 9310 Vodskov.
Tlf. (08) 29 40 92.

Redaktør:

Gerda Skovmand Madsen
Ndr. Ringvej 9, 8850 Bjerringbro.
Tlf. (06) 68 27 61.

Douglas Henderson

Vestergade 27, 9320 Hjallerup.
Tlf. (08) 28 21 33.

Steen Pedersen

Vibeengen 18, 8541 Skødstrup.
Tlf. (06) 99 17 85.

Poul Skov Christensen

Egevænget 48, 8310 Tranbjerg.
Tlf. (06) 29 31 09.

Suppleant:

Asbjørn Bjerre
Herning Højskole, 7400 Herning.
Tlf. (07) 22 32 92.

LOKALFORENINGER.

Aarhus og Vejle Amter:

Poul Gudberg
Sankelmærksvej 40, 8600 Silkeborg.
Tlf. (06) 82 99 00.

Fyns Amt:

Ole Dyrvig
Egernvænget 43, 5800 Nyborg.
Tlf. (09) 31 44 38.

Københavns Amt og Roskilde Amt:

Københavns kommune, Frederiksberg kommune og Bornholms Amt:
Lis Sørensen,
Ejbydalsvej 49, 2600 Glostrup.
Tlf. (02) 45 46 92.

Vestsjællands Amt og Storstrøms Amt:

Arnt Strynø
Fælledvej 12, Rønnebæk, 4700 Næstved.
Tlf. (03) 72 78 48.

Frederiksborg Amt:

Jens Rasmussen
Helsingørvej 7, 3480 Fredensborg.
Tlf. (03) 28 36 08.

Viborg Amt:

Jenny Christensen
Syrenvej 3, 7755 Bedsted.
Tlf. (07) 94 53 45.

Nordjyllands Amt:

Sven Bengtson
Bakkegårdsvej 59, 9830 Tårs.
Tlf. (08) 96 15 49.

Sønderjyllands og Ribe Amt:

J.A. Simonsen
Kløvervej 1, 6500 Vojens.
Tlf. (04) 54 21 42.

Adoption og Samfund:

Adr.: Ndr. Ringvej 9, 8850 Bjerringbro.
Redaktion: Inger Nielsen, Elisabeth Pedersen.
Ansvarsh. redaktør: Gerda Skovmand Madsen.

NYBORG-MØDET

Lørdag den 7. oktober 1978 mødtes Hovedbestyrelsen med repræsentanter fra Lokalforeningerne til det årlige Nyborg-møde.

Jeg kan ikke referere Nyborg-mødet her, men vil kun komme ind på dele heraf og kommentere disse. Fortrinsvis vil jeg beskæftige mig med bladet.

Et vigtigt emne var den dårlige **Kommunikation**. Hovedbestyrelsen såvel som lokalforeninger overgik hinanden i at påtage sig skylden. Redaktionen af ADOP-TION og SAMFUND beklagede, at bladet ikke blev brugt mere til formålet. Vi optager gerne referater fra møder såvel som bekendtgørelser og annonceringer af møder og arrangementer. Hovedbestyrelsens løsning på problemet var etableringen af et sekretariat.

Redaktionskomiteen er efter Eva Olesens afgang kun på to medlemmer, nemlig Elisabeth Pedersen og undertegnede. Vi beklager meget, at Eva er udtrådt, men benytter her lejligheden til at takke for godt samarbejde og gæstfrihed i det forløbne år. Men hvem vil så indtræde? Vi vil gerne have mindst to medlemmer, som gerne må, men ikke nødvendigvis skal have lyst og evne for at skrive, men iderigdom, vilje og evne til at kontakte og formå andre til at skrive artikler vil være en fordel! Vi ser også gerne, at de pågældende redaktionsmedlemmer ikke bor alt for langt fra Midtjyllandsområdet af hensyn til såvel økonomi som tid. Vi afholder et redaktionsmøde hver måned!

Vi diskuterede også, hvorvidt bladet kunne uddeles som PR-materiale eller kun sælges. Det første mener vi er vigtigt. Så Lokalforeningerne må endelig dele deres oplag ud til evt. interesserede.

Det undrer os, at der trods 600 adoptioner årligt, ikke er flere medlemmer og slet ikke abonnenter. Der må være masser af adoptanter og adoptionssøgende, som slet ikke kender foreningens respektive bladets eksistens. Vi synes, bladet må henvende sig til alle adoptanter og adoptionssøgende. Og ønsker man ikke at være medlem af foreningen, kunne man måske ønske at modtage bladet regelmæssigt og blive abonnent. Også kun ved en udvidet læserskare vil det være muligt, at få de bidrag fra læserne, der gør bladet virkeligt alsidigt.

Så derfor opfordres alle læsere til at bidrage med at skaffe os flere læsere og forhåbentlig dermed også flere bidragydere.

Gerda Skovmand Madsen

P.S. Ved Redaktionens slutning meddeles det, at generalforsamlingen i Lokalforeningen for Aarhus og Vejle Amter, har valgt INGER NIELSEN, Hørning, til Redaktionen.

Nyt fra Lokalforeningerne.

Lokalforeningen for Fyns Amt afholder julekomsammen, søndag den 10. december. Nærmere meddelelse om tid og sted vil blive udsendt til medlemmerne.

Venlig hilsen
p.l.v.
Tove og Ole Dyrvig.

Betragtninger omkring forundersøgelsen.

I betænkning III fra Justitsministeriets adoptionsudvalg opstilles de krav, som adoptionssøgende skal opfylde for, at de kan godkendes til adoption. Dels de generelle krav, f.eks. ansøgenes alder, ægteskabs- og samlivsvarighed, antal børn, d.v.s. krav, som kan kontrolleres uden nærmere undersøgelse. Dels de krav, som kræver en nærmere individuel bedømmelse af ansøgerne. I henhold til betænkningen er følgende: "Et godt psykisk helbred og en sund, harmonisk personlighed, et godt helbred, et naturligt familieliv og et nuanceret milieu", de vigtigste kriterier for ansøgenes egnethed som adoptanter.

Da vi første gang indsendte ansøgning om adoption, havde vi nogle usikre fornemmelser overfor, hvad der krævedes for at kunne adoptere et barn. Fra Adoption Center fik vi fremsendt en orientering vedr. adoption af udenlandske børn. Den indeholdt bl.a. de danske myndigheders krav til adoptanter og begrundelsen for myndighedernes krav: "De danske myndigheder ønsker at sikre, at det enkelte barn kommer til et hjem, der kan give det de bedst mulige opvækstforhold. - Myndighederne ønsker også den størst mulige sikkerhed for, at barnet svarer til adoptanternes ønsker og behov. Af den grund foretages der undersøgelse af både de adoptionssøgende og børnenes forhold".

De generelle krav til adoptionssøgende kan man hurtigt finde ud af om man opfylder, men de individuelle krav, som er omtalt i betænkningen, og som der ikke officielt oplyses noget om, kan man ikke på forhånd vide, hvad indeholder eller om man opfylder dem. Men efterhånden som tiden nærmer sig for igangsættelsen af forundersøgelsen, har ens forestillinger alligevel taget konkret form, og man ved, at der kræves, at man er rask, har orden i økonomien, bør godt og selvfølgelig har et ønske om at få et barn.

Inden vi startede på forundersøgelsen var vi således på skift overbevist om, at vi ville blive godkendt og om det modsatte. Vi var selvfølgelig meget spændt på forløbet af undersøgelsen, men accepterede nødvendigheden af den og vores egen rolle heri, fordi sådan var reglerne og dem måtte vi følge, hvis vi ville have et barn. Vi følte os dog placeret i "klientrollen" og gjorde os umage for at gøre et så positivt indtryk som mu-

ligt. Forinden havde vi diskuteret de emner, som vi vidste, vi ville blive præsenteret for.

Vi kom forholdsvis hurtig igennem forundersøgelsen med positivt resultat og tænkte bagefter, at vi ikke havde behøvet at være så bange for ikke at blive godkendt.

Da vi skulle igennem den næste forundersøgelse to år senere, var vi mere sikre på os selv, og på at vi ville blive godkendt til det næste barn. Vi mente, vi stadig opfyldte kravene, og at vores datter trivedes aldeles udmærket, og vi ville gerne have et barn til. Forundersøgelsen gik da også uden problemer.

Vore egne personlige erfaringer omkring forundersøgelsen er naturligvis præget af, at vi er blevet godkendt uden de store problemer, og at vi, som tidligere nævnt, har accepteret de regler som er gældende, uden på det tidspunkt at tage stilling til dem. Men forundersøgelsen vil opleves forskelligt alt afhængig af hvem man er, ens forudgående kendskab til offentlige myndigheder, uddannelse, erhverv, kendskab til adoptionsreglerne, evne til at formulere sig, evt. formulere en anke og ikke mindst, om der opstår problemer undervejs og hvilke, og endelig om man bliver godkendt eller ej. Det forannævnte drejer sig om ansøgenes ressourcer, men ansøgenes oplevelse af forundersøgelsen vil også være afhængig af den sagsbehandler, som skal behandle sagen, hvor god hun er til at få kontakt med ansøgerne i en situation, som er uvant og hvor man er meget nervøs, ligeledes til at kunne skabe en atmosfære af tryghed, således at ansøgerne tør og kan være åben omkring de forhold, som er vigtige at få belyst. Bagefter kan man altid spekulere på, hvor objektiv en sagsbehandler kan være.

Der står i den førømtalte betænkning: "Det er utvivlsomt, at adoption i dag må betragtes som et gode, adoptionssøgende ikke har krav på, men som de kan opnå, hvis de skønnes egnede dertil, og hvis det skønnes i barnets interesse at blive optaget i det pågældende hjem".

I forbindelse med forundersøgelsen kan man diskutere om det for det første er rimeligt, at myndighederne stiller krav til adoptionssøgende, om forundersøgelsens form er rigtig og om den er ensartet.

Personligt finder jeg det rigtigst, at man stiller krav til de mennesker, som ønsker at adoptere et barn, hvad enten det er et dansk barn eller et udenlandsk. Hensynet til barnet er det vigtigste. Det er derfor nødvendigt, at adoptivforældrene har tilstrækkelige ressourcer til at modtage barnet, d.v.s. er i stand til, som man skriver under på under vidne af notarius publicus: "At opdrage, ernære, uddanne og elske barnet". Barnet har ikke bedt om at blive adopteret, og for udenlandske børns vedkommende har landene ikke bedt

os om at modtage børnene. Desuden har de mødre, som afgiver deres børn til adoption i et fremmed og ukendt land, krav på, at adoptivforældrene kan give børnene den opvækst og kærlighed, de selv på grund af deres egne sociale forhold ikke ser sig i stand til at give dem. Endvidere står der i betænkning III: "Adoption - specielt af et udenlandsk barn - stiller ganske andre krav til milieu og pædagogisk forståelse i adoptivhjemmet, end man sædvanlig venter eller behøver for opdragelse af børn, der fødes i familien og fra fødslen har mulighed for den følelsesmæssige binding, der anses for nødvendig for personlighedsudviklingen".

Med hensyn til undersøgelsens form behandler betænkning III denne og skriver bl.a. "der har været bred enighed om, at det næppe vil være muligt med vor nuværende viden på dette område at foreslå andre "sorteringsprocedurer", der vil virke bedre end den, der hidtil er fulgt". Man er klar over, at selve undersøgelsessituationen ikke er en ideel baggrund for vurdering af adoptionssøgende, som følger sig værende i en "eksamenssituation". Udvalget har foreslået gruppesamtaler som indledning til den egentlige forundersøgelse, som skulle give deltagerne forståelse for formålet med denne.

Personligt synes jeg, som jeg tidligere har nævnt, at man lynhurtigt føler sig i "klientsituationen", d.v.s. en situation, hvor man skal opnå noget hos en autoritet, og man opfører sig herefter og som forventet. Det er vanskeligt at sige, hvorledes man undgår den følelse, men jeg kunne tænke mig, at den eller de sagsbehandlere, som behandler ens sag, efter deres iagttagelser og vurdering drøftede denne med ansøgerne, som derved fik lejlighed til at udtale sig og evt. forsvare sig.

Desuden burde forundersøgelsen selvfølgelig være ensartet så vidt muligt både fra sagsbehandler til sagsbehandler og fra amt til amt.

Elin Vejs-Petersen

Meddelelser fra Hovedbestyrelsen:

Budgetforslag

Udgifter		Indtægter	
Blad	kr. 12.000,-	Kontingenter	kr. 42.000,-
Brevpapir, porto	kr. 9.000,-	Annoncer	kr. 6.000,-
Rejseudgifter	kr. 15.000,-	Ialt	kr. 48.000,-
Tilskud Lokalforen.	kr. 9.000,-		
Diverse	kr. 3.000,-		
Ialt	kr. 48.000,-	Ialt	kr. 48.000,-

Hovedbestyrelsen

Lidt om børn i Bangladesh:

Bengalske landsbybørn vokser op i et miljø, hvor de er meget tættere på familie, naboer og natur end vore børn. Og langt de fleste børn, ca. 90% vokser op i landsbyerne. De fleste bengalske mænd er bønder og kvinderne arbejder i huset, det betyder, at de små er hos deres mor hele dagen, og at de lidt større ofte kommer med deres far, når han arbejder i marken (eller er hos ham og hjælper ham i forretning eller værksted etc.). De ved, hvad far og mor laver, og de får selv tildelt deres egne opgaver i husholdet, så snart de er store nok. Ældre søskende passer de yngre, og pigerne begynder som 6-7 årige at hjælpe til med madlavningen. Både drenge og piger kan hjælpe deres far i marken eller passe en kalv eller et par geder på en grøftkant. Bedsteforældre hører tit med til husholdet eller bor lige ved siden af, og de beskæftiger sig også meget med deres børnebørn.

Strå- eller lerklinede hytter omkring en gårdsplads, som man måske deler med andre familiemedlemmer eller med gode naboer, udgør de mindstes verden. Om dagen, mens deres mor laver mad eller beskæftiger sig med andre husholdningssystemer, ligger de på gårdspladsen på en måtte eller kravler omkring i solen uden tøj på eller med en stumpet trøje. Når de bliver lidt større, finder de sammen med legekammerater fra nabohusene. Der er altid voksne indenfor hørevidde til at holde øje med dem, og de ældre søskende tager tit de yngre med sig, når de leger sammen i grupper. De lidt større børn er også klædt i bluse eller trøjer/skjorter og shorts eller måske et skørt eller en kjole. Det er først, når de er halv voksne, 10-14 år, at de begynder at gå med sari og lungi, som de voksne.

Modermælk er hovedernæringen så længe moderen overhovedet er i stand til at brystføde. Har hun mælk nok får den næst yngste tit lov til at die efter, at den spæde har stillet sin sult. Både ko- og gedemælk anvendes som tilskud eller erstatning, hvis moderen ikke har mælk nok. Mellem 1/2 og 1 år får barnet for første gang anden føde, og det giver anledning til en familieceremoni. Den første mad er risvælling, og risen er det vigtigste næringsmiddel i den bengalske diæt. Risen suppleres med grøntsager, fisk, dal (en slags "gule ærter"), mælk og frugt. Kød er en sjældenhed. Risgrød eller vælling om morgenen, kogt ris med grøntsager og/eller fisk midt på dagen, og om aftenen (hvis man har råd). Den største sorg for en bengalsk mor er, når hun ikke har mad eller mælk til et barn, som græder af sult.

Man sover på måtter på gulvet eller på en stor træseeng, hvor der er plads til hele familien. Den yngste sover hos moderen og de lidt ældre hos faderen. Siden, når de vokser til, sover pigerne sammen for sig

og drengene for sig. Ofte har man kun et vattæppe til at dække hele familien i de kolde vinternætter - eller man dækker sig med alt det tøj og klæde, som familien ejer. Det varmer jo også at sove flere sammen.

De mindste færdes uden tøj eller bare med en trøje. De er vant til at forrette deres nødtørft, hvor de er. Der er jo altid en ældre i nærheden til at vaske dem bagefter og fjerne efterladenskaberne. Når børnene bliver lidt større, går de lidt væk i et krat eller ud i marken, men man vasker sig efter at have besørget (eller bliver vasket), og bruger venstre hånd hertil. Den højre spiser man med. Bengalerne bruger ingen spiseredskaber. Børn makes også med hånden.

Det daglige bad (hvis eet er nok) finder sted før måltidet midt på dagen, når solen står højt og varmer. Moderen vasker de mindste, sæber dem ind og skyl-ler dem over, og har hun råd masserer hun dem med olie bagefter fra top til tå - også håret. (Prøv selv det med massagen, enten med kokosolie eller en god creme - ungerne elsker det. Sid evt. på gulvet med barnet på skødet og brug lidt tid, det er også en form for kærlighed).

De lidt ældre går med far eller mor til brønden, dammen eller floden og bliver vasket. Det er helt almindeligt at se mænd vaske de 2-5 årige indtil de selv kan. I det hele taget har bengalerne, både mænd og kvinder, meget mere fysisk kontakt med deres børn end vi har. Moderen sidder med den lille når hun har en pause i arbejdet, søskende sidder tit med hinanden og fædre bærer omkring på deres børn og leger med dem.

Adoptioner er ikke ualmindelige i Bangladesh. Der hører børn til en familie: Til at tage sig af forældrene, når de bliver gamle, til at arbejde på familiens egen jord eller til at tjene penge ved at arbejde for andre. Derfor søger barnløse ægtepar at adoptere og barnløshed er en hyppig skilsmisseårsag. En mere velstående familie vil kun bortadoptere hvis den selv har mange børn, og det er til et barnløst ægtepar indenfor dens egen slægt. Fattige mødre kan føle sig tvunget til at gøre det især efter skilsmisse eller efter mandens død, for at se børnene forsørget. Det kan være vanskeligt for en fattig enke/fraskilt at blive gift igen, hvis hun har børn af et tidligere ægteskab. Er hendes ny ægtefælle også fattig kan hun derfor vælge bortadoption som en udvej for både selv at blive forsørget (gennem ægteskab) og få sine børn forsørget.

En anden form for adoption er "halvoptioner", hvor fattigfolk lader deres børn på 8-12 år bo og arbejde hos en mere velstående familie mod, at de får kost og logi.

Børn i Bangladesh (landsbybørnene) græder ikke så meget som vore børn. Når de gør det, er det af sult,

af træthed på rejse eller når de er blevet straffet. Den mest almindelige årsag til at straffe børn er, at de har slået noget i stykker. Når man ejer så lidt og kun det mest nødtørftige, som de fleste bengalske familier gør, så er man mere øm over tingene end vi er.

Fra 5-10 årsalderen leger børnene meget i grupper, men de forventes også at klare de arbejdsopgaver, som de bliver sat til, og de færreste er ulydige/uvillige. Det er næsten som om der ingen "ungdom" findes. Umærkeligt vokser pligterne, og børnene glider fra barndom over i den voksne alder, og har på vejen lært det de skal kunne for selv at kunne stifte familie. Skolegangen starter mellem det 5. og 7. år, men mange børn som ikke har lyst til at gå i skole glider ud, hvis de ikke bliver presset eller stimuleret hjemmefra, og mange når slet ikke at stifte bekendtskab med skolen.

Børnene bliver kaldt ved deres navne, det gør de voksne ikke. De voksne bliver tiltalt ved deres slægtsnavn: onkel, tante etc., og man kalder også tit naboer og andre ved slægtsnavne, eller far og mor til den og den.

Ann-Lisbeth Arn

LUMINAIR
drivhuse har
de fordele
de fleste andre
mangler

LUMINAIR de luxe er bl. a. blevet efterspurgt for:
4 mm glas i hele stykker.
Det betyder større stabilitet, lettere rengøring, bedre isolering og ingen grosteder for kim i overflapninger.
Stort udluftningsareal. - Det betyder korrekte temperaturforhold.
Kraftigt aluminiumstel med skrå sider.
Det betyder ekstra stabilitet og 25% bedre lysgennemgang end i huse med lige sider.
LUMINAIR leveres også i en økonomi-udgave, der hører til markedets allerbilligste.

fra
kr. 1.695,00
til
kr. 3.695,00

PANOLOOKGLASA
9760 Vraa. Tlf. 08 - 98 15 66

**-her
og der...**

*Byens førende
specialforretninger
for tæpper.*

Hobrovej 347, Skalborg... tlf. 18 58 33 · Bredegade 1, Aalborg... tlf. 13 86 33

Hundreder af børn venter på en familie

Således lød titlen på en verdenskonference, der blev afholdt i Milano i september 1971. Her var deltagere fra mere end 35 lande fra alle verdensdele. De skulle snakke om adoption

Adoption er et gammelt begreb. Det er omtalt i mytologien og i det gamle testamente. Den mest kendte historie om adoption er nok Moses historie.

Historien fortæller, at Ægypterkongen Faraos fandt, at Israellerne formerede sig for hastigt. Derfor befalede han jordemødrene at dræbe alle nyfødte drengebørn. En hebræer kvinde fødte imidlertid en lille dreng, som det lykkedes hende at skjule til han var tre måneder gammel. Så turde hun ikke beholde ham hos sig længere af frygt for hvad, der ville ske ham, når han blev fundet. Hun bandt en kurv af siv, tætnede den med jordbeg, lagde den lille dreng heri og stillede kurven ud mellem sivene i Nilen. Selv holdt hun sig i nærheden, så hun kunne se, hvad der skete med ham. Kort efter kom Faraos datter forbi stedet og da den lille dreng netop begyndte at klynke, bad hun en af sine hofdamer se efter i sivene. Hofdamen kom tilbage med kurven og gav den til Faraos datter. Faraos datter blev meget bevæget, da hun så den lille dreng, og da hun kendte sin faders bestemmelse, besluttede hun at redde denne ene lille dreng og tage ham til sig. Da Moses mor hørte hendes beslutning ilede hun til Faraos datter og spurgte, om hun ikke manglede en amme til barnet, og således fik hun lov til at være hos sin lille dreng som hans barnepige til han var stor nok til at kunne klare sig selv.

Der findes - mærkeligt nok - mange børn, med Moses skæbne i verden i dag. Det er børn, der af en eller anden grund ikke er velset i deres eget lang på grund af racemæssig baggrund eller lignende. Det er dog langt fra de eneste børn, der bortadopteret. Her i landet bortadopteret omkring hundrede børn årligt, og der er langt flere forældrepar, der ønsker at adoptere et barn end der er børn. Dette er også årsagen til, at mange udenlandske børn, der af en eller anden grund savner et hjem, kan få et hjem i Danmark. Omtrent fem gange så mange udenlandske børn bortadopteret i dag i Danmark. Disse børn kommer fra de lande, der for nylig har været i en krigs- eller katastrofesituation, hvorved de er blevet forældreløse. Danmark er ikke det eneste land, der modtager udenlandske adoptivbørn, også de øvrige skandinaviske lande, Schweiz, Holland, Belgien, Frankrig, USA og Canada, ja, endog Italien, modtager mange børn.

Det er ofte ægtepar, der lever i ufrivillig barnløshed, der beslutter sig for adoption, men mange mennesker har gennem de moderne kommunikationsmidler, TV og radio, aviser og tidsskrifter hørt og læst så meget om børns skæbne, at de har følt også de måtte bidra-

ge til at hjælpe. Man kan hjælpe på så mange måder, og det vil altid kunne diskuteres, hvilken måde, det er rigtigst at hjælpe på. Men nogle synes, at de har plads til endnu et eller to børn, og de beslutter sig så til at adoptere. Det er på denne måde mange menneskeskæbner mellem øst og vest knyttes sammen

Jeg vil nu fortælle en lille historie, der ligner Moses', men det mærkelige ved den er, at den foregår i 1972

Ved den omtalte konference mødte jeg en ung fransk kvinde, som jeg her vil kalde Elaine. Hun kunne for den sags skyld godt have været dansk, men det var hun nu ikke. Hun var translator ved konferencen. Hun var en køn ung pige, i slutningen af tyverne, en meget glad og livlig pige, der flere gange gjorde sig bemærket ved konferencen ved at bestige talerstolen og på engelsk, fransk eller italiensk fortælle om sine personlige oplevelser som enlig adoptivmor til en lille asiatisk dreng i et katolsk land. Jeg må med skam melde at jeg, som mange af de kvinder hun med undren omtalte, ikke kunne lade være med åbenlyst at beundre hende, fordi det vistnok stadig ligger dybt i os alle, at det er 'en ulykke' at være enlig mor i så ung en alder. Og hun havde endda turdet påtage sig ansvaret helt bevidst.

Men det var måske først Kim, vi skulle snakke lidt om.

Kim var et af de børn, der ikke kunne accepteres i sit 'fødeland'. Han lignede et lille kineserbarn. Men enhver, der kender kineserne godt, vil kunne se, at han ikke er en almindelig kineser. Og i Kim's fødeland kunne folk se, at han ikke var almindelig. Han havde nemlig en far, der havde det man kalder 'stor næse og blå øjne' - hans far, var en hvid mand, altså en mand af europæisk oprindelse. Og det kan være nok til, at hans mor måtte gøre som Moses mor i sin tid

Kims mor var en ung pige, der var født og vokset op i et land i Østen. Hendes far og mor var almindelige mennesker, efter deres forhold hverken særlig fattige, men heller ikke rige. De kunne lige akkurat klare at give deres børn den almindelige skolegang og en streng opdragelse. Sådant mente de nu, de tjente børnenes tarv bedst. Kims mor var en kvik ung pige. Og hun ville nå noget, helst mere end forældrene havde nået. Derfor bad hun forældrene om lov til at rejse til storbyen. De havde naturligvis hørt rygter om, hvor let unge piger kunne blive bragt i ulykke i storbyen, men de ville på den anden side heller ikke stå datterens lykke i vejen. Trods alt skulle hun selv tjene til medgiften

Og en skønne dag rejste hun. Men det var ikke let at finde arbejde i storbyen. Stolt, som Kims mor var, og vant til at klare sig selv, lod hun ikke familien i landsbyen vide, hvor

svært hun havde det. Og en skønne dag havde hun brugt alle sine medbragte penge. Netop den dag stødte hun på nogle andre piger, som talte hendes dialekt. De tog hende med sig hjem. De boede i nogle små hytter, lige ved den amerikanske lejr. Næste aften tog pigerne Kims mor med på besøg i lejren. Og her traf hun Kims far

Hun blev forelsket i ham. Og han behandlede hende godt. Han hjalp hende med at indrette et lille hjem, hvor de opholdt sig sammen i hans fritid. Og her blev Kim født.

Kims mor fortalte ikke sine forældre om Kim. Men hun fortalte dem, at hun havde fået et godt arbejde på en fabrik, og at det gik fremad med opsparingen af den medgift hun skulle have for at kunne gifte sig.

Kims mor og far havde det godt sammen med Kim, selv om der også var vanskeligheder. Men Kims mor var lærenem, snart kunne hun tale Kims fars sprog, snart klædte hun sig som en almindelig amerikansk pige i jeans og andet amerikansk tøj, snart sminkede hun sig, som enhver anden pige i en amerikansk storby. Hun lærte at lave amerikansk mad, at mixe en drink, ja, hun kunne endog drikke en sådan og ryge en cigaret til. Hun vidste, at hendes forældre ikke ville kunne kende hende igen, så de hende sådan. Det ønskede hun heller ikke. Hun var begavet nok til at føle, at ikke alle hendes landsmænd accepterede det liv hun levede. Der var kommet en barriere mellem dem.

Hun var klar over, at fremtiden for hende selv, Kim og Kims far var et kapitel, der ikke var til at overskue. Dagen kom da også, da Kims far skulle rejse tilbage.

Hun hørte aldrig mere fra ham. Det var også svært for ham.

Hendes forældre fortalte i brevene, at den mand, de havde lovet hende bort til, nu ventede utålmodigt på hende, og de bad hende komme hjem og blive gift. Hun rådførte sig med sine veninder og velfærds-officeren, som hun allerede kendte. Situationen var helt klar. Sålænge Kims mor var i den amerikanske lejr ville hun og Kim have det godt, men den dag de sammen drog bort fra lejren, ville virkeligheden ramme dem som et slag det var umuligt at rette sig op efter. Kim ville blive drillet af kammeraterne, hånet, slået, forbigået, og Kims mor selv ville være udelukket fra det almindelige samfund. Hun måtte forberede sig på at leve som en udstødt. Og det vidste hun, at hun ikke var stærk nok til. Selv om Kims mors nye ægtefælle ville love at sørge for Kim også, var det ikke nogen løsning. Et ægteskab på sådanne betingelser var i almindelighed udelukket på forhånd. En kvindes børn

måtte på et børnehjem, hvis hun ville gifte sig. Havde det derimod været faderens børn var det en anden sag. Faderens børn hørte til hos ham.

Kims mor fattede håb i samtalerne med velfærds-officeren. Hun syntes, det var synd for Kim, at han ikke kunne følge sin far. Men da dette havde været umuligt, måtte han kunne rejse til sin fars land. Og det var muligt. Han ville komme til et land, hvor hans racepræg ikke ville være så stor en hindring for ham fremover, som i hans fødeland. Og de mennesker, han ville knytte sig til, ville holde af ham som hun selv.

Sådan kom Kim til Elaine Tre år. Tillidsfuld og glad, som trykke børn, der kun har oplevet godt fra deres medmenneskers side, tager imod nye indtryk. Af og til lidt forknøyt, når et eller andet mindede om det, der havde været. Men det varer så kort Snart var han en glad fransk dreng, der talte fransk med sin nye mama og sine nye kammerater i en fransk børnehavn.

Vi andre dvæler måske lidt ved Kims mor, der en middagstund atter stod i en lufthavn og tog afsked med een for altid. Hvad vi måske nu må huske på er, at hun er en ud af mange, der står i en situation, hvor hun må give alt sit fra sig på grund af en verdens urmeligheder. Denne situation har eksisteret siden tidernes morgen. Hvad var det, der stod i Det gamle Testamente om Moses? Den har eksisteret i Danmark også, ja, det er såmænd ikke længere siden end nogle af os kan huske.

Gerda Skovmand Madsen

ADOPTION OG SAMFUND

udkommer 10. december. Artikler og meddelelser bedes indsendt senest 26.11.1978. Vi har modtaget indlæg om underernæring, børn og hospitalsophold samt et indlæg til ADOPTION OG SAMFUND bestyrelse om lederen i nr. 5 om adoption af større børn m.m. Dette sidste vil blive besvaret af bestyrelsen. Indlæg vedr. de to ovennævnte emner eller tilsvarende modtages gerne.

Red.

Ved barnets ankomst.

Min artikel i sidste nummer gav flere reaktioner fra læserne.

Først og fremmest omkring diarreer. Mange af børnene har diarreer ved ankomsten og i begyndelsen af ankomstperioden. Råd efterlystes. Jeg vil forsøge at få en læge eller to til at skrive om dette problem ligesom jeg vil prøve at få en sundhedsplejerske til at yde et bidrag. Indtil da vil jeg tilråde forældre at prøve sig frem. Det kan være mælken, som jeg også nævnede, men det kan også skyldes en for kraftig kost, kostforandringen i sig selv, eller stamme fra parasitter (indvoldsorme). Det er derfor vigtigt, at få afføringen undersøgt snarest muligt, og det kan jo gøres helt uden smerter og lidelse hos barnet.

Dernæst blodprocenten. Jeg er heller ikke ekspert her. Jeg ved ikke engang, om man skal tilråde, at man fortsætter med jerntilskuddet. Hos mit eget barn opgav jeg efter 3/4 år, hvor jeg skiftede mellem tre forskellige præparater, der lige hurtigt kedede hende. Vores egen læge så meget fortvivlet ud, hver gang vi kom til blodprøvetagning, ja, han så endog ud som om han ikke altid troede, at hun fik sin medicin. Og det gjorde hun. Men blodprocenten steg ikke! Hvor når blodprocenten blev normal, ved jeg ikke, men 6 mdr. efter at vi var ophørt (af os selv) med medicin og kontrol, var blodprocenten helt normal. Jeg tror, hun først da var så godt i stand, at hun kunne udnytte kosten fuldt ud.

Et andet problem, som jeg erfarede med dette barn, var legemstemperaturen. Det var ikke sådan, at jeg nogensinde tog hendes temperatur. Men få dage efter hendes ankomst fandt jeg hende liggende sovende på gulvet. Jeg tog hende straks over i min egen seng og opdagede, hvor kold hun var. Da hun næsten ikke var til at varme op, tog jeg hende derfor ind i min egen seng hver nat. Den lave temperatur hænger sammen med underernæringen, og temperaturen bliver ikke normal, før barnet har overvundet underernærings-symptomerne.

Om underernæring bringer vi snart en eller flere artikler.

Noget helt tredie, som jeg heller ikke fik med, var de blå pletter.

Asiatiske børn er født med blå pletter på ryggen. De starter som regel på endeballerne og strækker sig op efter på ryggen, kan sågar dække hele ryggen. Der kan være blå pletter på lår og ben også. Det er altså ikke mishandling! Men noget helt naturligt. Disse blå pletter forsvinder helt i 6-7 årsalderen. Jeg diskuterede dem engang med en japansk læge. Han sagde straks: "Ja, se, de svarer helt til de røde pletter, I fødes med i pande og nakke, dem kalder vi for storkemærket. Det er mærker efter storkens næbs greb om barnets

hoved, når det ankommer til denne verden". Jeg fortalte det engang til en damefrisør, der straks kommenterede: "Ja, dem ser man tit, når damerne sidder i tørrehjælmen".

Jeg har også hørt om børn, der gemte deres mad. Min yngste gemte, hvad hun ikke kunne spise i sin seng de første par dage, men så var det slut. Andre har berettet om børn, der i længere tid gemte deres mad. De har endnu ikke vænnet sig til, at der var mad nok og turdet stole på, at der kom mad igen den næste dag.

Umættelige børn er sjældnere, men slet ikke ualmindeligt. Det er børn, der ikke kan få mad nok. De kan slet ikke stoppe, men spiser så længe de kan se mad og spiser endog det, der slet ikke er beregnet til menneskeføde, f.eks. hundens eller kattens mad. Adoptivforældre har prøvet sig frem. Nogen har ladet børnene spise løs og regnet med, at det fortog sig, andre har sat en grænse. Her i huset har begge børnene gerne villet have mad konstant det første døgn, men er så blevet udvælgende. Den yngste spiser dog endnu meget. Får ostemadder om aftenen. Det skyldes - tror jeg - en fortsat hurtig omsætning. Og hun er i hvert fald et pænt, slankt barn på 7 år, og jeg tror altså, at hun har brug for et solidt måltid inden sengetid fortsat. Hun spiser iøvrigt alt, og er især glad for rugbrød med ost, æg o.lign. Drikker dog helst vand, skønt hun har været her i over to år. Den ældste blev særdeles hurtig udvælgende med kosten. Jeg tror, hun levede af juice, kød og æg det første år. Hverken brød eller kartofler var særligt yndet. Men derpå levede hun en rum periode af brød og kartofler og frabad sig kød og æg. I dag er hun fortsat småttærende, men hun trives fint. Jeg tror nok, der ville være dem, der ville være ængstelige for at give et barn så mange proteiner som hun fik, men der skete altså ikke noget. Hun tålte kosten. Hun fik faktisk, hvad hun ville have. - Men problemet er større, hvis barnet i småbarnsalderen har fået sin kostbalance så meget forstyrret, at det aldrig føler sig mæt. Der er tale om både fysisk og psykisk underernæring. Det vil nok være svært at finde det rigtige råd, der jo nok vil være noget i retning af at give barnet megen kontakt, og i takt med de psykiske behov tilfredsstilles, gradvist trække de fysiske goder væk fra barnet i form af at give det en diæt, der svarer til dets behov. Men det kræver nok mere end mange mennesker orker.

Madproblemer er jo ofte tæt sammenvævede med psykiske problemer. Og det er nok værd her at nævne, at kropskontakt er særdeles vigtig. Det nytter ikke at dække de fysiske behov, hvis de psykiske ikke følges op. Heldigvis er det at have et barn i armene eller sidde med det på skødet nok et af de behov, adoptivforældrene har størst trang til at få tilfredstillet, så det problem løser jo nok sig selv.

Gerda Skovmand Madsen